

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE SOULIÉ

Η ΔΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

Τόν Νοέμβριο του 1793 μιά νέα νίκη έστεψε τὰ έπαναστατικά στρατεύματα της Γαλλίας. Ο γενναίος στρατηγός Πεβρ, αφού κατέλαβε εντός 24 ωρών τὸ όχρώμα του Άβράνς, προχώρησε άκάθεκτος πρὸς τὴν Γκρανβίλη, όπου έδόθη μιά τελειωτική μάχη πρὸς τοὺς Σουάνους.

Ένας από τοὺς πρώτους σκοτωμένους τῆς μάχης αὐτῆς ἦταν και κάποιος ράφτης, ονομαζόμενος Πεντριέλ, ὁ ὁποῖος ἦταν άρραβωνισμένος με τὴν Γκλωριέττα, μιά νόστιμη και χριτωμένη άσπρορουχού τῆς οδού Νότρ-Ντάμ.

Η Γκλωριέττα, μόλις έμαθε τὸ θάνατο του άρραβωνιαστικού της έτρεξε σάν τρελλή στὰ χαρακώματα Δέν μπορούσε νὰ ἡσυχάσει, αν δέν έβλεπε γιά τελευταία φορά τὸ πρόσωπο του άγαπημένου της Πεντριέλ, γιά τὸν ὁποῖον τόσα και τόσα είχε υποφέρει, ὡς πού νὰ πείσει τὴ μητέρα της, νὰ τὸν δεχθῆ γιά άντρα της.

Υψηλή, εύσωμη, με μεγάλα φλογερά μάτια και με καταμαυρα κασαρά μαλλιά. Η Γκλωριέττα ἦταν γνωστή σ' ὅλο τὸ Παρίσι γιά τὸ θάρρος και γιά τὴ γενναίότητά της. Στὴ συνοικία πού έμενε, ὅλοι τὴν φώναζαν με τὸ παρατσούκλι τὸ «άντροκόριτσο» και ὅσοι τὴν εἶχανε γνωρίσει από κοντά δέν παύανε νὰ εκθειάζουν τὴν τόλμη της καθώς και τὴ μεγάλη καρδιά της.

Όταν έφτασε στὰ χαρακώματα ἡ Γκλωριέττα ὄρξιστηκε νὰ εκδικηθῆ τὸ θάνατο του Πεντριέλ. Ζήτησε νὰ της δώσουν ένα ντουφέκι, τοποθετήθηκε πίσω από ένα προχάμα, λίγο πού πέρα από τὴ θέση πού βόηκε σκοτωμένο τὸν άρραβωνιαστικό της, κι αποφάσισε νὰ περιμένει εκεί ὡς τὴ στιγμή πού θὰ σκότωνε με τῆς σφαίρας της, δυο-τρεις Σουάνους.

— Άν δέν τὸν εκδικήσω δέν πρέπει νὰ γυρίσω πειά στὸ Παρίσι! φώναζε διαρκῶς.

Κατὰ τὸ βράδυ, ὁ στρατηγός Πεβρ διέταξε τὰ στρατεύματα νὰ εἶνε έτοιμα γιά νέα έφοδο. Η Γκλωριέττα κρυμμένη πάντοτε στὸ χαρακώμα της περιμενε τὴ στιγμή πού θ' άκουγότανε τὸ πρώτο ντουφέκι. Οἱ Σουάνοι, πού δέν φανταζόντουσαν ποτέ μιά τέτοια αἰφνιδιαστική επίθεση τοῦ έχθρού, βρέθηκαν τελείως άπαρασκευαστοί κατὰ τὴν έφοδο και μέσα σέ τρεις ὥρες τὰ έπαναστατικά στρατεύματα εἶχαν φθάσει έξω από τὰ πρώτα σπίτια τῆς Γκρανβίλης, τὴν ὁποία ὁ έχθρός δέν μπορούσε πειά νὰ υπερασπίσει.

Η Γκλωριέττα, με τὸ ντουφέκι πάντα στὸ χέρι, βρισκότανε στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός. Μιὰ περίπολος Σουάνων, πού έφυγε νὰ περνᾶ από τὸ μέρος πού βρισκόταν έλαθε πανωλεθρία. Άρχισε νὰ τοὺς πυροτόλῃ βροχηδόν, με μανία, με λύσσα... Τὸ πεδῖον τῆς μάχης εἶχε γεμίσει από πληγωμένους, πού ριγμένοι ὁ ένας έπάνω στὸν άλλον βογγούσαν και στέναζαν από τὰ τραύματά τους.

Η Γκλωριέττα, τὸ πρωί πού τελείωσε ἡ μάχη θέλησε ν' άπολαύσῃ τὸ θέμα ὅλων αὐτῶν τῶν σκοτωμένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἴσως νὰ βρισκότανε και ὁ Σουάνος εκείνος, πού είχε πάρει με τὴ σφαῖρα του, τὴ ζωὴ τοῦ άρραβωνιαστικού της.

Μέσα στοὺς πρώτους πληγωμένους πού εἶδε σωριασμένους μπροστά της κάποιος της φάνηκε ὅτι ζούσε ακόμα. Ἦταν καταματωμένος, έντελῶς άναίσθητος και ὁμως φαινότανε ὅτι άνάσαινε έλαφρά και δέν είχε ακόμα ξεφυχήσει. Η Γκλωριέττα έσκυψε έπάνω του και εἶδε ὅτι ἦταν ένα ὄραιότατο παλληκάρι, κατάξανθο με θαυμάσια μαλλιά και με πολλὸ ευγενικά χαρακτηριστικά. Δέν μπορούσε νὰ ἦταν περισσότερο από εἰκοσι πέντε ετών.

Η Γκλωριέττα, αν και ἦταν μιά σκληρὴ έπαναστάτισσα δέν έπαυε εν τούτοις νὰ εἶνε πάντα μιά γυναίκα και μάλιστα μιά γυναίκα από εκείνες πού πλαστήχανε γιά τὸν έρωτα. Μόλις αντίκρυσε αὐτὸ τὸ παλληκάρι ἡ καρδιά της συγκινήθηκε και ὅλο τὸ μέτρο πού είχε γιά τοὺς Σουάνους έβρωσε απότομα. Η πρώτη σκέψη πού έκανε ἦταν πῶς νὰ πάρῃ αὐτὸν τὸν νεό και νὰ τὸν περιβάλῃ στὸ σπίτι της. Έκεινη τὴ στιγμή δέν μπορούσε νὰ σκεφθῆ τίποτ' άλλο. Το μόνο πού τὴν άνησυχούσε λιγάκι, ἦταν ἡ μητέρα της. Με ποῖο τρόπο, άραγε, θὰ μπορούσε νὰ τὸ δικαιολογήσῃ αὐτὸ σπὴ γρηά μάννα της, πού γύρευε πάντα άφορμὴ γιά γριζνιά;

Στὴν οδὸ Νότρ-Ντάμ, κοντὰ στὴν πλατεία τοῦ Πλανσέ, βρισκότανε τὸ σπίτι, ὅπου κατοικοῦσε ἡ Γκλωριέττα με τὴ γρηά μητέρα της. Έκει σ' ένα μικρὸ δωμάτιο τῶν έσωγείων, ἦταν και τὸ άσπρορουχάδικο, από τὸ ὁποῖο ἡ δυὸ γυναίκες εκέρδιζαν τὸ ψωμὶ τους.

Η μητέρα της Γκλωριέττας άγαπούσε πρώτα τὸ χρέμα και ύστερα τὴ κόρη της. Η Γκλωριέττα, πού τὸ ἤξερε αὐτὸ εφρόντισε νὰ εκμεταλλευθῆ τὴν αδυναμία αὐτῆς τῆς μάννας της, γιά νὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸ της.

Στὸ σπίτι έφθασε άργά. Ἰσως νὰ εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα. Η μητέρα της, γιά νὰ κἀνὴ οικονομία στὸ πετρέλαιο, είχε κομψέθῃ από νορίς. Μόλις άκουσε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα, πετάχτηκε άπ'

τὸ κρεβάτι και πῆγε ν' άνοιξῆ. Μόλις εἶδε τὴν Γκλωριέττα νὰ της κοιβάλλῃ στὸ σπίτι ένα τραυματία άπ' τὸ έχθρικό στρατόπεδο έγινε έξω φρενῶν.

— Τρελλάθηκες; τῆς εἶπε. Δέν ξέρεις ὅτι μ' αὐτὸ πού κανείς κινδυνεύουμε νὰ πάμε στὸ δικαστήριο ὡς συνωμοταί... Τὶ τὸν θέλεις αὐτὸν τὸν ληστὴ στὸ σπίτι μας...

Η Γκλωριέττα προσπάθησε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ βάζοντάς της τρία χρυσά λουδοβίκια στὸ χέρι. Τῆς ύποσχέθηκε ακόμα, πῶς όταν ὁ Σουάνος θεραπευθῆ και φύγῃ, σέ λίγες ἡμέρες, θὰ της δώσῃ και άλλα χρήματα. Η μητέρα της Γκλωριέττας έφουξε μιά λοξὴ ματιὰ στὸ πρόσωπο τοῦ πληγωμένου και μουμουρίσσε:

— Νὰ σοὺ πῶ! Γιά τρία χρυσά λουδοβίκια, αξίζει τὸν κόπο!... Έπειτα φαίνεται πῶς εἶνε από σῶμ... Θάναι αἰγούρα κανένας άρσοκοράτης από εκείνους πού ξεφύγανε τὴ Γκιλλοτινά...

Η Γκλωριέττα μετέφερε τὸν πληγωμένο στὸ δωμάτιό της, τὸν έβαλε με προσοχὴ στὸ κρεβάτι της, κι άρχισε νὰ τὸν γυρνῇ γιά νὰ τὸν πλύνῃ τῆς πληγές του. Έκτός από μιά σφαῖρα πού τὸν είχε βουτ στὸ λαϊμό, τὰ άλλα δυο-τρία τραυμάτα, πού είχε στὸ σῆμα του, ἦσαν έντελῶς ἐπιπόλαια. Μά και ἡ σφαῖρα πού είχε περάσει από τὸ λαϊμό του, δέν τὸν είχε βλάψει κανένα ὄργανο. Μόνον εξ αιτίας τῆς αἰμορραγίας είχε πᾶθει τρομερὴ εξάντληση. Με τὴν πρώτη ὁμως έπαφῆ τοῦ χρίου νεροῦ, με τὸ ὁποῖο ἡ Γκλωριέττα άρχισε νὰ τὸν πλύνῃ τῆς πληγές, ὁ πληγωμένος άνοιξε απότομα τὰ μάτια του και κύτταξε τρομαγμένος, τριγύρω του. Η Γκλωριέττα τοῦ ψιθύρισε γλυκά πῶς δέν έπρεπε ν' άνησυχῆ. Ο πληγω, ένας χαμογέλασε τότε με άνακούφιση και άποκοιμήθηκε ἡσυχά.

Τὴν άλλῃ ἡμέρα ξύπνησε πολλὸ πιο ἡσυχος. Η Γκλωριέττα ἦταν δίπλα του. Τὴν κύτταξε και χαμογέλασε. Αὐτὴ κάθισε πλάι του κι άρχισε νὰ τοῦ διηγείται τὴν ἱστορία της. Τοῦτε γιά τὸ θάνατο τοῦ άρραβωνιαστικού της, γιά τὴ μάχη, στὴν ὁποία έλαβε και ἡ ἴδια μέρος, πῶς τὸν βόηκε πληγωμένο και βουτηγμένο στὸ αἷμα του. Έκεινος, όταν τάκουσε ὅλ' αὐτά, τὴν ευχαρίστησε, έπῃθε τὸ χέρι της και τὸ φερε στὰ χεῖλη του γιά νὰ τὸ φιλήσῃ... Η Γκλωριέττα άνατρίχιασε. Εἶχε τόσο πολὺ συγκινήσῃ, ὥστε, χωρὶς νὰ θέλῃ, άρχισε νὰ κλαίῃ... Πέρασε ύστερα στὴν καρδιά της, γονάτισε, πρὶν πλαγιάσῃ, και προσευχήθηκε στὸ Θεο νὰ γιαιτρέψῃ τὸν πληγωμένο νεό...

Έτσι πέρασαν ακόμα μερικῆς ἡμέρες. Ο πληγωμένος ἦταν καλύτερα και σηκωνότανε κάπου-κάπου άπ' τὸ κρεβῆτάτι του.

Μιά ἡμέρα—ἦταν Κυριακὴ—ἡ Γκλωριέττα, πού έλειπε ὅλη τὴν προηγούμενη νύχτα στὴν Γκρανβίλη γιά κάποια δουλειὰ της, γύρισε πρωί-πρωί στὸ σπίτι της και έτρεξε άμέσως στὸ δωμάτιο τοῦ Σουάνου, γιά νὰ ἰδῆ μὴπως θέλει τίποτα. Έκεινος είχε υποφέρει ὅλη τὴν περασμένη νύχτα από άπνῖα και αὐτὴ τὴ στιγμή κοιμώτανε βαθειά. Στὸ τραπέζι του ὁμως είχε άφήσει, κατὰ λάθος, ένα μουσελιωμένο γράμμα, γραμμένο άσφαλῶς στίς ὥρες τῆς άπνῖας του. Η Γκλωριέττα δέν μπόρεσε ν' άνισταθῆ στὸν πειρασμό. Αισθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸ διαβάσῃ.

Τὸ γράμμα ἦταν γραμμένο σ' ένα κατάλευκο χοντρὸ χαρτί και περιείχε τὰ εξῆς:

Μόνον σήμερα μπορῶ νὰ σοὺ γράψω άγαπημένη μου και ελπίζω πῶς θὰ καταφέρω νὰ σοὺ στείλω άσφαλῶς στὰ χεῖρα σου αὐτὸ τὸ γράμμα. Πληρώθηκε έξω από τὴν Γκρανβίλη. Έντυχῶς με πήρε στὸ σπίτι της μιά άγαθὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία με περιποίηθηκε σάν αδελφὸς της. Δέν μποροῦσα νὰ ξεηγήσω τίς περιποιήσεις της αὐτῆς αν δέν εἶχα καταλάβει πῶς ἡ κοπέλλα αὐτὴ μ' έχει έρωτευθεῖ παρᾶφορα. Φαντάζομαι, άγαπημένη μου, τὴ θέση μου. Ποῦ νὰ ξέρῃ, ἡ καυμένη, ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω πιά καρδιά γι' άλλῃ, εκτός από σένα... Άς εἶνε... Φαντάζομαι ὅτι θὰ γλιτώσω πολὺ γρήγορα από αὐτὴ τὴν ἱστορία...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τὸ γράμμα τελείωνε. Η Γκλωριέττα δέν είχε ανάγκη νὰ διαβάσῃ περισσότερα. Η καρδιά της, μόλις άρθε στὸ χαρτί στὸ τραπέζι, άρχισε νὰ κτυπᾶ δυνατὰ και ένα κύμα αἰσᾶτος τῆς έβρασε τὸ πρόσωπο. Τὸ μυαλό της βούιζε και τὰ πόδια της κολλήανε σάν νὰ της εἶχαν άναγγεῖλει κάποια φοβερὴ καταστροφή. Χωρὶς νὰ θέλῃ θυμῆθηκε τίς τρομερές στιγμές τῆς μάχης έξω από τὴ Γκρανβίλη... Σιγὰ—σιγὰ τὸ μυαλό της άρχισε νὰ ξεκαθαρίζῃ και ἦταν ἡ πρώτη φορά πού έπαυσε συνείδηση τῶν πράξεων της... Ο σκληρός χαρακτήρας της και τὸ αντίκριμο ένστικτο της, έξυπνησαν γιά μιά στιγμή μέσα της... Τῆς φάνηκε πῶς ἡ ζωὴ της είχε χαθῆ γιά πάντα, πῶς δέν ὑπῆρχε πιά γι' αὐτὴ καμιά εύτυχία, καμιά ελπίδα... Μολαταῦτα δέν ἦταν κι' από εκείνες τίς γυναίκες πού εγκαταλείπονται στὸν πόνο τους, χωρὶς νὰ έπαναστατήσουν...

Άπὸ τὸ νοῦ της πέρασε σάν άστραχὴ ἡ σκέψη πῶς ὁ άνθρωπος αὐτός, τοῦ ὁποῖου είχε σώσει πρὸ ὀλίγου τὴ ζωὴ, θὰ πᾶγανε σέ λίγο νὰ βοῆ στὴν άγκαλιά μιάς άλλης γυναίκας τῆς εύτυχίας, τὴν ὁποία ἡ Γκλωριέττα είχε ὄνειρευθεῖ ὅτι θὰ περνούσε μαζί του...

Όχι! ὄχι! Δέν έπρεπε νὰ ξαναγυρίσῃ ποτέ κοντὰ σ' εκείνην,

Γονάτισε και προσευχήθῃ στὸ Θεό.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Τ Α Ξ Ι Δ Ι

Σου άγέουα τά τραγούδια μου και άγάλι
Άγάλι ένρυχοπόνεσες και μένα
Κ' έχάοισές μου όμοσφομάτα μ' ένα
Φίλημα την καρδιά σου τή μεγάλη.

Α. Μαβίλλης

ARS MINIMI

Στό ρόδινο θαυπό άντιφένγημα
Του κροναλλένιου σου καθρέφτη
Σάν πεταλοόδα είδα τόν ίσκιό σου
Σέ λίμνη υδρόαργουοο νά πέφτη.

Και τά νερά του έθολοθήκανε
Και μαγευτήκανε τά βήθια
Και τώρα λίμνη μέσα έφίγγει
'Από 'Ανεράιδας παραμύθια.

Και μέσ τά κύματα τά πρσίονα
Και στο άφροσμένο μύσα λίκνο
Την πεταλοόδα βλέπω πλόςγειται
Μέ τόν τραγουδιστή τόν κύριο.

'Αγγελος Σικελιανός

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΩΡΟΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΝ

Χαριτωμένο πρόσωπο, ποιό χάδι άγγελικό
Τό στοματάκι σου άγρίζε, στά μέγούλα σου άπλώδη
Έν εινε, όχι, χαμόγελο, φός είνε μυστικό,
Πανάλαφρα στήν όρι σου τ' άντιφένγρο του κλώθει.

Στά μάργελα ματάκια σου — Ω κόσμοι πλανεοί! —
Μιάς άνοιξης δλοένωδης βλέπω τά πλοίονα κάλλη,
Και βλέπω άνάγεια νά κινούν άνέμοι φουεοροί,
'Οχι μαλάκια, άνθόκλιονα, στο όρωτο σου κεφάλι.

Κι' άκόμα κάποιο κίνημα στά χέρια σου θωροώ,
Στοχαστικό ένα κίνημα κι' όχι άσκοπο και πλάνο,
Σάν νά μου δείχνεις τ' ούρανού το θόλο το λαμπρό,
Γιά νά μαντέπω ότ' έξηρες κάποτε στ' άστρα άπάνω

Κι' άλήθεια, μόλις τά γλυκά λογάκια σου χροικώ,
— Κελάδημα που το σκορπούν τά χείλη σου, οι προδότες—
Θαροώ και το ροδόςταμα ρουφώ το μαγικό
Της γλώσσας της αλθείρας που θά μιλούσες τότε...

Μιλτ. Μαλακάσας

κοντά στην γυναίκα εκείνη που θά της έκλεβε τή χαρά της
ζωής της...

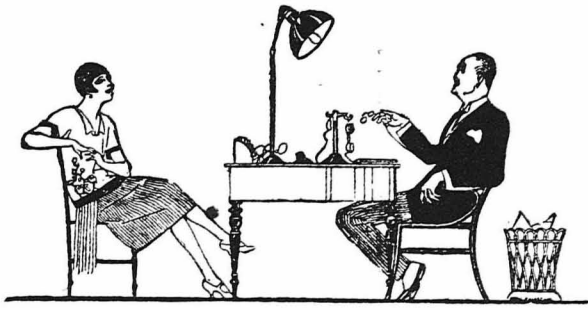
Καθώς είχε γυρίσει το κεφάλι για ν' άντικρύσει άκόμα μιά φορά
το πρόσωπο του Σουάνου, τά μάτια της πέσανε στο ντουφεκι της
που ήτανε κρημασμένο στον τοίχο...

Με σφιγγμένα τά δόντια προχώρησε και ξεκρέμασε το μοιραίο
αυτό όπλο, με το όποιο λίγες ήμέρες πριν είχε άγωνισθεί. σάν
ένας άληθινός πολεμιστής, στην πρώτη γραμμή του πυρός...

Χωρίς νά σκεφθή τίποτε' άλλο, έτσι σάν νάπρεπε νά γί αυτό
που ήθελε, διηύθυνε την κίνη του προς το μέρος που ήτανε απλω-
μένος ο όρωτος Σουάνος της...

'Ενας πυροβολισμός άντήχησε και ύστερα δεύτερος...
'Η δυο σφαίρες βρήκαν τόν νέο στο λαμώ, λίγο που κάτω άπό
την πληγή, που είχε πάρει στη μάχη της Γκρανβίλης.

Αυτή τή φορά ήταν πραγματικά νεκρός!...

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΑΓΑΠΗ,"

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Τ ο υ Π Ι Ω Δ Φ Ο Ρ

Στά μαλλιά τους ή ξανθές έχουν φαρκάκι. Δέν έχω πιά ψυχή,
δέ νοιώθω πιά καμμιά ζωή άφ' ότου σ' έχω φιλήσει στο μέτωπο
μιά μέρα που ήσουν άποκομισμένη στην άκρογαλιά.

'Όταν ροφούσα τή θεία μυρωδιά των μαλλιών σου μου φαινό-
ταν όμοια μυρωδιά μπόρας που με ξετρελλάνε. Σέρνομα στους
βάλτους, κάτω άπό τούς βράχους, χώνω το κεφάλι μέσ' την άμμου-
διά νά μνή άκρω πιά αυτή τή μυρωδιά.

Εινε μάτσιο ό,τι κι' άν κάμω! Εινε πάντα ή μυρωδιά της που
με ξετρελλάινει άκόμα και μέσ' την άμμο. Δέν εινε πιά ή θάλασσα
με τή μυρωδιά της, στο βυθό της θάλασσας εινε τά μαλλιά της,
τά υγρά μαλλιά της.

Χθές ο ήλιος έστησε καταμεσίς στο κύμα τή χρυσή κολόνα
του. Μά έγω υπό το βράχο είδα ξανθή έσένα νά κολυμπάς άπάνω
στο χρυσό κύμα, κάτω άπό τ' άπλωμένα τά χρυσά μαλλιά σου!

Στο χρυσό το σώμα στή χρυσή την άμμο στο κάθε τι που λάμ-
πει μέσ' τον ούρανό. Σ' είσαι που διαβλίνεις, έσύ με τά ξανθά σου
τά μαλλιά, έσύ άμμουδιά και κύμα, σίννεφα και ούρανό!...

ΤΟ ΑΔΙΚΟ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Πώς άσχημίζεις με τόν καιρό! 'Ήσουν δέν ήσουν δέκα έφτά
χρονών. Τώρα μήτρες πιά στα δέκα όκτώ σου χρόνια... Πώς άσχη-
μίζεις με τόν καιρό, άλλοίμονο! Τώξερα πώς δέν θά βαστούσε
πολύ εκείνη ή παιδιάτικη όμορφιά σου. Τότε ήσουν ένα χάδι!
Πώς τώξερα πώς δέν θά βαστούσε! Κι' όμως παντού το διαλαλούσα
πώς θά γίνης ή πιό όρωαία, γιατί είχες στα μάτια σου δυο σταλα-
γματίτσες άπ' τόν ούρανό! Παντού το διαλαλούσα!

Τό μικρούλι πρόσωπό σου κάτω άπ' το πλούσιο κύμα των μαλ-
λιών σου, πόσοσ θά κινή νά πεθάνουν! Κ' έμέ άκόμα... Γιατί σ'
άγαπούσα όρωαίο πλάσμα! Τώρα πιά που πάτησες τά δέκα όκτώ
σου χρόνια δε σ' άγαπώ καθόλου πιά! Μονάχα λέω παντού πώς
είσαι δεκάξη άκόμα χρόνων! Αυτό μονάχα μοιρώ νά κάμω για
έσένα! Μά όλοι γελούν μαζί μου και γώ τους λέω πώς φταιει ο
χρόνος και τούς λέω: Τί σάς μέλει; αυτό εινε δουλειά δική της!
Και τότε όλοι γελούν με μένα και τότε με πιάνει ο θυμός. Μά τί
μπορεί νά κινή κανείς! Τά χρόνια εινε που σ' άσχημίζουν! Σέ
κάνουν ότι θέλουν. Που εινε ή παλές σου όμορφιά! Το μόνο που
σου μένει εινε νά πεθάνης πιά!... 'Ισως μ' αυτό θά ξαναοίωσες...

Πρέπει καλή μου νά πεθάνης τελείως! Τί όρωαία θά είσαι
ντυμένη στα όλόωσπρα στο νεαρκό σου κρεβάτι! Τί όρωαία!
Δέ θάσαι τότε πάρα πάνω άπό δέκα πέντε χρόνων.

Τότε και γώ θά λέω παντού πώς θά είσαι πάντα ή πιό όρωαία
που όπηξε ποτέ, γιατί έχεις δυο σταλαγματίτσες τ' ούρανού μέσ'
τά μάτια σου που μάζ κοιτάζουν άνοιχτά...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

'Ενα ήλιακό ρολόϊ

'Ενα ρολόϊ που θεωρείται άπό τ' άρχαιότερα και ιστορικώτερα
βρίσκειται στο Λονδίνο, στο δικαστικό μεγαρο. Το ρολόϊ αυτό έχει
γίνει κατά παραγγελία του Βασιλέως 'Ερρίκου Η' στα 1540 και
εινε το πρώτο ρολόϊ της 'Αγγλίας. Άπό τότε το μεταφέρανε πολ-
λές φορές, αλλά δέν έπαθε τίποτε. Με το ήλιακό αυτό ρολόϊ μπο-
ρεί κανείς νά βρήσχη τήν ώρα, το μήνα, τή θέση του ήλιου και τόν
άριθμό των ήμερών που πέρασαν άπό το χρόνο καθώς και τις άλ-
λαγές του φεγγαριού.

Τέ λουλούδι που κρύβεται

'Ενα περιεργο λουλούδι άνακαλύφθηκε στην Ν. Αερική, που
το βλέπει κανείς μόνο, όταν φυσά ο άέρας. 'Ο θάμος που το
παράγει άνήκει στην οικογένεια των φραγκοσκυιών κι' έχει ύψος
τρεις πόδες. 'Ο κορμός του είναι σφαιρακωμένο άπό κόμβους δταν ο
καιρός έδνε ή συχός, δταν άνεμος φυσάει άέρας, οι κόμβοι αυτοί ά-
νοίγουν σε μεγάλα λουλούδια κίτριναπού χρώματος, τά όποια κλεί-
νουν πάλι, μόλις ο άνεμος πάη.